Ч. 109. Субота 17 (30) мая 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти полїтичні.

*(З ради державної. — До ситуациї на Угорщинї. — З Балкану.)*

На послїднім засїданю палати послів по промові хорватского посла Бянкінїого в справі розрухів в Хорватщинї, приступлено до дневного порядку і по короткій дискусиї принято наглячість внесеня п. Вольфа в справі реґуляциї Лаби. — П. Штайнер іменем комісиї для наглої помочи державної подав внесенє, щоби всї полагоджені вже комісиєю справи віддати правительству до чим скоршого полагодженя. З уваги, що більша часть полагоджених комісиєю внесень дотикає помочи з причини пожеж, комісия ухвалила резолюцию, щоби правительство чим скорше виладило проект о примусовій обезпецї від огню. Внесеня комісиї принято і приступлено до дальшої дискусиї над недїльним відпочинком в промислї. П. Брайтер жадає міжнародного управильненя відпочинку і візвав правительство, щоби подбало о спільну конференцию всїх держав. Вкінци зажадав, щоби проєкт закона відослати назад до комісиї і ще раз єго розслїдити та постановити 36 або бодай 24 годин відпочинку. На тім закінчено дискусию і вибрано бесїдників ґенеральних. — П. Бегайм, промовляючи против проєкту, обговорював свої внесеня що-до недїльного відпочинку в пекарскім промислї; він жадав, щоби пекарі були в день відпочинку вільні від працї від години 6 зрана до 8 або й 10 веч. Домагав ся також, щоби трафіки і державні уряди в сьвята були зачинені. Ґенеральний бесїдник за проєктом п. Аксман сказав, що палата, поки заведенє повного відпочинку недїльного не єсть можливе, повинна в інтересі торговельних помічників приняти бодай те, чого жадає комісия. Згодом привикне публика так, що буде можна подумати й о заведеню повного відпочинку недїльного. — По фактичних спростованях ухвалено приступити до специяльної дискусиї. На тім перервано наради над тою справою.

П. Президент мінїстрів д-р Кербер відповів на внесену попередного дня інтерпеляцию п. Вуковича в справі поведеня віденьскої полїциї підчас недїльних демонстраций хорватских студентів против бана. П. Президент мінїстрів відповів на підставі урядового рапорту, що полїция не добувала шабель, а витягнув єї лише інспектор, щоби надати більшої поваги своїм приказам. Полїция нї в чім не переступила своїх обовязків. — Слїдуюче засїданє відбуде ся дня 5 червня.

Про угорску кризу пише віденьска Montags Revue так: Хробаком у пни угорскої держави не є партия обструкциї, але ґраф Апонї. Він готовий покинути свою полїтичну дорогу, або остати дальше на нїй, основати консервативний чи лїберальний кабінет, заступати дуалїстичний чи шовіністичний принцип. Але щоби хоч одно з того вдоволило єго, то неправда. Дух ґрафа Апонїого гонить скоро вперед і тілько там задержує ся на коротко, де лише покаже ся мала щілина в угорскій державі, там він втискає ся і затроює тіло. Угорщина хорує з причини ґрафа Апонїого і нїхто не знає на се лїку. Найзавзятїйший ворог, против якого п. Сель мусить бороти ся, єсть ґраф Апонї, котрий наче вибраний на погубу Угорщини. П. Сель стоїть і в теперішній хуртовинї на твердім валї угоди і засад з р. 1867, бо се є одинока формула заклятя для уговтаня демонів ґрафа Апонїого. Ту угоду старав ся ґраф Апонї в своїм житю стільки накручувати, що вже не пізнає корінного тексту. Але нехай тодї президент угорского сойму скаже вже раз, чого хоче і як він думає удержати монархію після своєї проґрами.

Македоньскі ворохобники ведуть дальше свою безнадїйну розпучливу борбу против турецкого войска, даючи тим доказ славяньского лицарства, але заразом і славяньскої загорілости без розваги і рахунку. Телеґрами доносять про окруженє кілька місцевостий ту-

---

6)

## РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З анґлїйского* — **А. Серджента.**

(Дальше).

4.

Був студений, зимовий день, коли Юрий Оствальд побачив перший раз Джессі Армстронґ і кілька тижднів — ба, що найменше три місяцї — не відчував найменшої охоти, покинути своє виґідне парубоцке мешканє в містї під опікою панї Фоґ, аби відвідати розмоклі дороги і луки свого рідного села в Гертфордшір. Але він мав в тім селї, в Вічфорд, свояків, котрих не міг так дуже легковажити, бо особливо що дотикало средств єго удержаня, був він від одного з них майже цїлком зависимий. Коли вкінци листи тих свояків стали незвичайно наглячими, постановив з тяжким серцем поїхати до свого родинного гнїзда і при тій нагодї перепросити свого стрия і опікуна полковника Оствальда, о скілько се очивидно було конечним.

Був горячий день в маю. Коли він по спецї і поросї довгої, рівної сїльскої дороги завернув в хорошу алею, що вела до великої луки перед домом єго стрия, вирвав ся єму крик гніву замість полекшуючого зітханя.

А однако образ, на якім спочили єго очи, був дуже хороший. Дім єго стрия Вічфорд Мано був старий і живописний. Чудацкі вежі і острі кінцї дахів надавали єму радше вид француского замку, нїж якого анґлїйского сїльского дому, а блющ і инші чіпні ростини, які єго довкола заростали, вказували, що потребовали богато лїт, аби вирости до теперішної своєї висоти і буйности. Під вікнами простягала ся мягка як аксаміт мурава від сходів ґанку до зїльника, а високе кедрове дерево отїнювало малу громадку осіб, що сидїли при огородовім столику по однїй сторонї мурави і живо з собою розмовляли. Полковник Оствальд, властитель посїлости і стрий та опікун Юрия, був хорошим старшим чоловіком, з блїдими, благородними чертами лиця, білим як сніг волосєм і вусом, темними очима з прошибаючим поглядом і довгими, хорошо збудованими руками. Він мав славу чоловіка, що в своїм званю дуже визначив ся; але від кількох лїт мусів виступити із чинної служби. В наслїдок гостця був по части спаралїжований — і той стан не поліпшав ся — але єго ум був так ясний, єго воля так непохитна, єго гордість так незломна як в найкрасшім віцї мужескости. Побіч него сидїла єго повдовіла своячка, панї Гельмонт, що вела єму господарство, мала, жива, темноока женщина в віцї яких пятьдесяти лїт, котра любила звичайно верховодити, але в присутности полковника поводила ся з почестию і покірно.

Поведенє єї дочки Дияни творило цїлковиту противність до поведеня матери. Она була щира і самостійна в своїх поглядах, хоч в звичайнім житю. Она нїколи не боляла ся висказати свою розумну, бистру гадку про людий і відносини цїлком отверто супротив „стрия", як єго називала, навіть тодї — а то часто лучало ся — коли єї гадка просто противила ся єго поглядам. Дивним дивим то поведенє, здавало ся, подобаєсь безоглядному і строгому полковникови. Може й краса Дияни причиняла ся до того. Она була більша ростом як більшість женщин, але так незвичайно нїжна, що єї ріст звичайно не впадав в очи. Волосє єї було „чорне як крук", як то кажуть, але не мало того полиску, як крукове піре і навіть сияючі проміні сонця не викликували на єї буйнім, легко филистім волосю нїякого полиску, оно було чорне як ніч; учесанє було високо з шиї до гори і на голові було уложене косами в кружок. Єї очи були також темні, але могли заяснїти і блищати і глядїли з незвичайно хорошого лиця з легко вигнутим носом і нїжними чертами, сияючи чудесними красками. Дияна Гельмонт не була справдї дівчиною, на котру можна би легко забути і навіть Юрий Оствальд признавав силу єї краси, коли ішов півперек мурави до малого товариства, в котрім она поводила ся мов цариця.

Побіч неї стояв широкоплечий, червонолиций мужчина, справдішний велит з росту, котрого очи з одушевленєм глядїли на єї лице. Він представляв ся добре, але досить звичайно і трохи потяжко. Був чудесно розвинений, а єго синї очи, єго біляве волосє і єго ясна краска лиця давали єму вигляд північного великана давно минулих віків. Але в сальонї або в товаристві дам мав в собі щось неповоротного і коли погляд Дияни Гельмонт пере-

рецким войском в окрузї Монастиря і масові убийства ворохобничих ватаг і підпомагаючих їх селян. Упав ватажко Стревков, в селї Могилї, недавний ще учитель музики і ґімнастики при монастирскій ґімназиї, разом з жінкою і донькою та цїлою своєю ватагою. З села лишили ся румовиска, а трупів селян не почислено. Так само спалено село Смердез, а при тім убито 150 людий. Між ворохобниками лучають ся часто болгарскі жовніри і офіцари в мундурах. Одїж з їх трупів відсилають до Царгорода як corpus delicti против Болгариї.

## Новинки.

*Львів дня 29 го мая 1903.*

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Піньіньский занедужав в Грималові на ісхіяс. До Грималова виїхав завізваний зі Львова др. Прус.

— **Почетне горожаньство** надали Є.Ексц. п. Намістникови ґр. Піньіньскому ради громадскі міста Городка і Янова.

— **В справі іспитів зрілости.** П. Міністер просьвіти оголосив розпорядженє, після якого ті абітуриенти, що при іспитї зрілости в остатнім речинци падали лише з одного предмету і наслїдком сего тратили цїлий рік, будуть могли повторити іспит зрілости по одним півроцї, так, що зможуть вписати ся в лїтнім курсї на унїверситет.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: На основі розпорядженя ц. к. Міністерства торговлї з дня 10 лютого с.р. ч. 608230/02 переносить ся ц. к. уряд почтовий в Крушельници з днем 26 мая с. р. до місцевости Підгородцї. Місцевий округ доручень нового уряду почтового становити буде громада і двірский обшир Підгородцї, а замісцевий громади і двірскі обшари Ямільниця, Сопіт і Урич, дальше фільварок Ямільничка.

— **Курс пчільничо-огородничий** устроєно у Львові заходом пчільничо-огородничого товариства в часї від 22 до 30 с. м. для народних учителїв. Виклади відбувають ся в унїверситетї, на котрі покликала ц. к. краєва рада шкільна 20 учителїв з ріжних сторін східної Галичини, забезпечуючи їм проживок у Львові дїєтами по 4 К денно.

— **Філїя руского товариства педаґоґічного в Буську** запрошує всїх членів на конференцию, котра відбуде ся дня 31 мая с. р. в Гумнисках, о 4-ій год. пополудни в домі Всеч. о. Єзерского. Порядок дневний: 1. Відчитанє протоколу з послїдної конференциї. 2. „Вплив учителя на дальше образованє молодїжи поза шкільними годинами", відчит п. О. Мулькевича. 3. Про „Теми на сегорічну конференцию окружну" п. І. Косар і О. Лада. 4. Справа вибору делегата до ц. к. ради шкільної окружної. 5. Внесеня членів.

— **Зафантовані дїти.** В місцевости Лявн, в долїшній Австриї, віднаймав давний робітник фабричний, а тепер властитель дому, Папушек, якомусь бідному шевцеви Слявікови малу хатчину за 2 К 60 с. Коли Слявік не міг за послїдний місяць заплатити чиншу і досі его ще не заплатив, Папушек зафантував єму дїти і замкнув пятеро дїтий на цїлий день в комнатї. Стало ся то в хвили, коли бідний швець з жінкою пішли на заробок. Бідні дїти пересидїли замкнені цїлий день в голодї, а одно з них розхорувало ся зі страху. Аж вечером полїция увільнила дїти.

— **Від грому.** В Лютчи вдарив грім дня 24 с. м. о 4 год. по полудни в стайню на фільварку „Бердехів". Внаслїдок того згоріла стайня а в ній 10 робочих коний. Крім того згоріла челядня, гумно, шпихлїр повен збіжа і 3 вепри, словом згорів майже цїлий фільварок.

— **Арештованє мантія.** Посесора вирубу державних лїсів в Микуличинї Соболя, котрий недавно тому позаривавши богато людий на загальну суму около 150.000 корон втїк, як говорено, до Америки, арештовано в Ст. Галлен в Швайцариї.

— **Катастрофа на мори.** Якийсь шведский пароход наїхав на анґлійский пароход Huderveld, що плив до Ґрімбі і розбив его, причім згинуло 22 пасажирів, переважно італїяньскі і австрийскі еміґранти. Австрийскі називали ся: Дмитро Басюк, Василь Ковалик, Василь Зелема, Настя Марця, Катерина Данищук, Іван Богосевич, Іван, Альфонс і Антонина Каплики, Станислав і Мария Стрілецкі, Павло Попович і Людвик Сьвірский.

— **Страшний вчинок божевільної.** Дня 23 с. м. несповна розуму Олена Павлович з Йосифівки ad Годів, повіта золочівского, завела Катерину Павлович, $3\frac{1}{2}$-лїтну доньку Тимка Павловина, що мешкав в тім самім домі, до стодоли, привязала дитинї посторонок до шиї і повісила на дверох. Коли дитина вже не жила, відвязала єї Олена а напхавши до рота соломи, завинула в кожух і поклала єї з трупом в стодолї. Коли батько дитини став єї шукати, Олена втекла а тоді знайшов він в соломі свою дитину. Зловлена пізнїйше Олена, запитана, длячого то зробила, сказала, що не хотїла, щоби дитина жила.

— **Пригадка.** Час замовляти книжки на премиї! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всїм Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половині червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнїйших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогдї годї все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за послїплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силї порта оплачувати. Крім поданих в нїм книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньской, цїна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, цїна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абуказемові капцї, цїна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, цїна 50 сот.

---

ніс ся з него на стрункійшу стать і ніжнїйші черти Юрия Оствальда, то треба їй було чей простити, що она зробила в души кілька порівнань, які не випали в користь молодого великана, хоч він був шляхотского роду і мав річного доходу що найменше десять тисяч фунтів штерлїнґів. Ґраф Раймунд Гексем уважав ся загально знаменитою партиєю; був статочний, все в добрім настрою і лиш дуже мало тупоумний; він мав дуже богато домів, тисячі морґів землї належали до него і всї ті свої честности і цїле своє величаньске богатство рад був зложити у стіп панни Дияни Гельмонт, котра цїлком а цїлком нїчого про него і знати не хотїла.

Треба ще згадати про двох иньших членів того кружка. Панна Гарфїв Шварценеґ, двоюродна сестра і одушевлена поклонниця Єго Високопреподобия Герберта Шваценеґа, душастиря громади, числила майже пятьдесять лїт; она мала поважні острі черти, костисту стать, трохи посивіле волосе, цікаві очи і такий кінчастий ніс, що кождий мусїв мимохіть гадати, що она втикає его влїзливо у всї справи, які єї нїчого не обходять. Єї о двайцять лїт молодший двоюрідний брат виглядав о много лїпше, як она, але він мав так само острі черти і той сам немов чаруючий погляд очий. Але у него зникало то зле враженє, хоч він часом своїм внїшним виглядом викликував звичайно по близшім пізнаню, бо Герберт Шварценеґ умів зробити ся приємним людям, з котрими єго звело житє, між тим як его сестра ні одній людині не могла приподобати ся. Обоє они були далекими свояками покійного мужа панї Гельмонтової і для неї терпів полковник їх присутність, бо ні одно з них не подобалось єму.

— Слава Богу, Юрий — відозвав ся він, а его лице розъяснило ся щирою радостию — що ти вкінци приїхав!

— В Льондонї дуже горячо? — спитала панї Гельмонт.

— О, дуже.

— Бідний Франц! — сказала Дияна.

— Говориш о братї? — спитала панна Шварценеґ. — Можеш бути певна, моя люба, що він умів вигідно устроїти ся. Я знала одного пастора в Остенд-Льондон і цїлий сьвіт гадав, що він жиє як сьвятий, але раз одна з моїх приятельок відвідала его і застала, як їв лосося і пив мороженого шампана. Коли люди так жиють, то можеш бути певна, що за тим щось криє ся.

— Хочеш може сказати, що за хорошою, християньскою любовию Франца для бідних „щось криє ся?" — скрикнула Дияна а єї темні очи засьвітили ся.

— Я не гадаю, аби Франц дїлав коли добре лише про людске око — замітила панї Гельмонт.

— Певне, що того не робить — сказав полковник і всїх очи обернули ся на злобну Гаррієту, немов би хотїли єї знищити. Але Гаррієт не мала охоти дати себе знищити.

— Я нїчого не сказала против пана Франца Гельмонта — боронилась своїм острим голосом — нїчого против него не знаю — я говорила лиш так, загально. Пан Гельмонт може бути так само добрий — або так само злий — як всї иньші пастори. Але я не богато пізнала таких, котрих можна би похвалити. — При тім спочили єї очи з ніжною любовию на Єго Преподобию, братї Герберті.

— Я не богато знаю про більшість наших пасторів — відозвав ся Юрий своїм спокійним голосом. — Але то знаю, що Франц Гельмонт веде житє, яке лиш не многим припало би до вподоби — що він вирік ся всього, аби посьвятити ся нужденним, напів заголодженим нещасливим в найбруднїйших улицях Льондона і я почитаю его за его дїяльність.

— Славно, Юрий — сказав полковник щиро. Дияна не відповіла нїчого, але єї рука мимохіть поклала ся, немов би пестячи, на его рамени. Молодий чоловік почервонїв, коли почув той легкий дотик і спустив голову. Якесь рішуче невдоволенє появило ся на его лици і щезло аж за кілька минут потім, як Дияна здоймила свою руку.

По тій короткій розмові настала мовчанка — не конче мила для присутних. Вкінци заявив полковник охоту піти до дому, але заки віддалив ся, сказав до Дияни:

— Покажи Юриеви нову теплярню. Він єї ще не бачив. Раймунде — обернув ся до ґрафа Гексема — підеш зі мною? Лиши єї тут, Марияно — скликнув скоро, коли побачив, що панї Гельмонт хоче вставати. — Прошу, нехай ніхто не вяже ся мною.

Ґраф Гексем ішов побіч свого господаря до дому з рішучо понурим лицем. Він не хотїв, аби его так насильно відривали від его улюбленої Дияни. Панї Гельмонт, що сейчас порозуміла наміри свояка, мусїла панї Шварценеґ кілька аж дуже різких слів шепнути, заки та сїла знов на крісло, з котрого була встала. Пастор Герберт Шварценеґ стояв і здивовано розглядав ся довкола.

— Ну, треба признати — скрикнула живо панна Шварценеґ, що ми всї поводимо ся просто як мурипьскі невільники в присутности полковника. Ніхто з нас не сьміє мати власної волї — то ясне.

— Підеш зі мною поглянути на нову теплярню, Юрий — спитала Дияна, почервонївши і заглядаючи молодому чоловікови просто в очи. — Коли стрий Генрих бажає собі того, треба его волю вчинити.

— Треба — відповів Юрий сухо і обоє молодих одно досить далеко від другого пустили ся стежкою в огород, як двоє людий, по котрих видко, що ждуть лиш найблизшої нагоди, аби розійти ся.

— Стрий Генрих завдавав собі богато труду з тою новою теплярнею — почала Дияна розмову з видимим силуванєм — гадає, що она сподобає ся тобі.

— Дуже мило з его строни — відповів Юрий дивно прибитим голосом — але я волїв би, щоби він не займав ся так дуже моїми справами.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Оголошеєм заміщеним у Wiener Ztg. Gaz. Lwowsk-ій розписує ц. к. Дирекция зелїзниць держ. у Львові оферту на доставу і умонтоване ваги помостової для ваґонів враз з зелїзною будкою для стациї Борислав. Оферти буде принимати ц. к. Дирекция найпізнїйше до 12 червня 12 година в полудне. Услізя достави можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць держ., відділ для будови і консервациї III поверх.

— З днем 1 мая с. р. знижено додаткову належитість за ужите місця в сипальнім возі I кль. на шляху Краків-Чернівцї з К 12·50 на К 10·50 а на шляхах Львів-Чернівцї і Краків-Львів з К 10 на К 9. Належитість за місця в сипальнях возах II кл. на тих самих шляхах 10 взглядно 8 К позістала незмінена.

## Телєґрами.

**Брук** 29 мая. Вчера прибув сюди Цїсар в товаристві архикнязя Франц Фердинанда на перегляд войск.

**Відень** 29 мая. Чехи відбувають переговори з дром Кербером. Супротив того молодоческий клюб здержав ся з своєю ухвалою в справі буджетової провізориї.

**Відень** 29 мая. Хорватскі посли видали в справі відносин Хорватиї до Угорщини і в справі послїдних подій відклик до Европи в языках нїмецкім, французскім і анґлїйскім. Теперішні відносини в Хорватиї називає манїфест азийскими.

**Париж** 29 мая. Король Віктор Емануель II. має приїхати до Парижа вже дня 4 червня, і забавить там чотири днї. Французскі часописи обговорюють вже тепер справу подорожи Любета до Риму і підносять немиле положенє єго супротив того, що буде мусїв відвідати при тій нагоді папу, в хвили, коли урядова Франция веде борбу з Ватиканом.

## Надіслане.

**Рідка случайність!** Практично-методичний курс науки языка анґлїйского, **висилає письменно в тижденних лекциях з вигоровом, за нагородою 2 К місячно. Vickers-Янковский, учитель в Голинї коло Калуша, почта в місци.**

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге виданє) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

— **Хто хоче скріпити своє здоровлє** сьвіжим гірским воздухом, най приїзджає до Білих Ослав, де знайде одвітне удержанє з помешканєм по 70 К місячно, у властителя торговлї К. Петровского. Білі Ослави есть то місцевість, положена о 9 км. від Делятина, а має далеко лаґіднїйший гірский воздух як Яремче. Перед приїздом упрашаєсь повідомити властителя торговлї.

— **Дяк іспитованний** лїт 25, безженний, котрий уміє грати на скрипцї і може виучити хор, пошукує зараз відповідної посади. Зголошеня до уряду парохіяльного у Варяжи.

## Курс львівский.

| Дня 28-ого мая 1903. | платять К. с. | жадають К. с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . . | 540·— | 550·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | —·— | 260·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . . . . | 573·— | 579·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку. | —·— | 350·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 4% корон . . . . . | 97·70 | —·— |
| Банку гіпот. 5% преміов. . . . . | 111·25 | —·— |
| Банку гіпот. 4½% . . . . . . . . | 101·— | 101·70 |
| 4½% листи застав. Банку краєв. | 101·50 | 102·20 |
| 4% листи застав. Банку краєв. . | 99·— | 99·70 |
| Листи застав. Тов. кред. 4% . . . | 98·20 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 41½ лїт. | 98·40 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 лїт. | 97·90 | 98·60 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні гал. . . . . . . . . | 99·70 | 100·40 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем. | 103·50 | —·— |
| „ „ „ „ 4½% | 102·40 | —·— |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор. | 98·80 | 99·50 |
| Позичка краєв. з 1873 по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 кор. | 99·80 | 100·— |
| „ „ м. Львова 4% по 200К. | 96·20 | 96·90 |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . . . . | 74·— | 79·— |
| Австр. черв. хреста (Курс віденьский) . . . . . | 54·30 | 55·35 |
| Угорск. черв. хреста . . . . . | 26·70 | 27.70 |
| Іт. черв. хрес. 25 фр. . . . . . | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20К. . . . . . | 68·— | 72.— |
| Базиліка 10 К . . . . . | 18·75 | 19.75 |
| Joszif 4 К. . . . . . | 8·25 | 9.50 |
| Сербскі табакові 10фр. . . . . . | 9·50 | 11.— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . . . . | 11·24 | 11·40 |
| Рубель паперовий . . . . . . . . | 2·52 | 2·54 |
| 100 марок нїмецких . . . . . . . | 116·80 | 117·50 |
| Доляр америк. . . . . . . . . . | 4·80 | 5·— |

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Чогож тут дивувати ся? Ти єго найблизший свояк і колись станеш тут паном.

— Не здасть ся менї.

— Чому? — спитала Дияна скоро.

— Стрий не установить мене наслїдником, коли я не зроблю того всього, чого він бажає — а то для мене неможлива річ.

Они в часї тої розмови чим раз більше звільняли кроку і коли уйшли так далеко, що товариство при столику не могло їх бачити, задержали ся нагле обоє та поглянули на себе. В прочім Юрий лиш кинув оком на лице Дияни — і відтак глядїв в бік. Єго чоло було зморщене і він виглядав як чоловік, що терпить.

Лице Дияни змінило ся також в послїднїй хвили. Румянцї на нїм трохи прибліднї і здавало ся, немов би блеск єї очий погас. Але довкола уст появила ся на пів весела на пів глумлива усьмішка і она підтягнула темнї, хороші брови немов питаючо в гору, коли слухала слів Юрия і як здавало ся, гадала над їх значінєм.

— Ти не конче ясно висловлюєш ся — сказала вкінци, все ще усьміхаючись — але кажуть, що женщина дуже бистроумна там, де розходить ся о тайни єї приятелів. Я починаю твою тайну відгадувати, Юрие. Ти залюбив ся.

Він кинув на неї скорий погляд — чи був в нїм гнїв чи закид? — і спустив очи в долину. Але єго мовчанє було значучою відповідю.

— Чи не було би лїпше — говорила Дияна — коли би ми отверто з собою поговорили і річ ясно поставили? Ми обоє в досить незвичайнїм положеню і менї здає ся, що можемо відважитись в досить незвичайний спосіб говорити з собою.

— Я не добачую по правдї сказавши нїчого незвичайного в нашім положеню — відповів Юрий — але отвертість, де она взагалї можлива — то певне все найлїпша.

При тих словах глядїв так понуро, що Дияна сейчас відчула, що він уважає отвертість в своїй власній справі цїлком неможливою.

— Я що-до мене волїю бути отвертою — сказала щиро — і тому, коли позволиш, буду так говорити. Ти знаєш так добре як я — она говорила відважно, але єї лиця почали червонїти — які наміри мав стрий Генрих від давна з нами, ти знаєш, длячого вислав він нас самих тепер в такий явний спосіб оглядати теплярню. Одинокий спосіб побороти єго наміри, не єсть удавати, що не знає ся їх — лише єму показати, що они неможливі до переведеня.

— Ти уважаєш їх такими, Дияно? — спитав Юрий — може трохи за скоро.

— Я гадаю, що они нїяк не дадуть ся перевести — відповіла она з сияючим усьмімом — і тому буде найлїпше, як ми стрия Генриха трохи перехитримо.

— Ти розумнїйша як я — сказав Юрий, що при словах Дияни аж лекше відітхнув — менї видавало ся неймовірним, аби полковника можна було в який небудь спосіб перехитрити.

— Я вже придумала спосіб, бо ти могло стати ся — сказала Дияна, а відтак додала поспішно: — Ти чей не возьмеш менї за зле, коли я зроблю тобі одно предложенє?

— Я пересьвідчений, що ти нїколи не зажадаєш нїчого такого, що не було би зарівно приличним як справедливим і благородним.

— Дякую. Побоюю ся, свояче, що мусимо річ назвати по імени; стрий Генрих хотїв би, аби ти оженив ся зі мною — чи так?

— Він нераз так говорив. Дияно, не розумій мене фальшиво. Я люблю і почитаю тебе майже більше, як всї женщини, які я коли знав — але —

— Ага, то „але“ і „майже“ — в тім річ, правда? — сказала Дияна і усьміхнула ся трохи сумовито. — Стрий Генрих не може стерпіти нїякого опору против своєї волї. Коли ти опреш ся, то поставиш себе супротив него в дуже немиле положенє; він розгнїває ся, а він не все справедливий в гнїві. Отже, любий Юрие, я хотїла тобі предложити, аби ти піддав ся єго воли — то єсть аби ти просив о мою руку — а я обіцюю дати тобі гарбуза і тим справа скінчить ся.

— Забуваєш, що в той спосіб єго гнїв лиш зверне ся в инший бік, а то против тебе.

— Я о то не дбаю.

— Але я. На то я не міг би нїколи позволити. Стрий Генрих, як сама кажеш, єсть шерсткий, строгий і несправедливий. —

— Того я не сказала.

— Але ти все таки так гадала. Подумай, яку бурю викличеш против себе — і не лише против себе, але і против своєї матери. Нї, Дияно, коли я маю то нещастє, що не люблю тебе більше, як ти на те заслугуєш, то мушу й наслїдки приймити на себе — не може позволити, аби ти старого розярила против себе.

— Але, ти знаєш, Юрий, — сказала она лагідно — що я не віддалась би за тебе, хоч би ти й хотїв; ти для мене як брат, і я нїколи в сьвітї не вийшла би за тебе. Позволь менї промостити дорогу до твого щастя. Ти любиш — чи не так?

Юрий притакнув головою, але при тім тяжко вітхнув. Не виглядав цїлком на щасливо залюбленого.

— Стрий скоро згодить ся на твоє подруже, коли довідає ся, що я не хочу бути твоєю. Любий Юрие, не будь гордий і упертий. Ти знаєш, що можеш мене спокійно питати. Я не була би твоєю жінкою, хоч би ти мене тисяч раз о то просив!

Коли она послїдні слова вимовила голосним і звучним голосом, стрепенув ся Юрий і зробив остерігаючий знак рукою, але дармо, бо в тій хвили появив ся коло них скоро, майже нечутно візок, на котрім сидїв полковник.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).